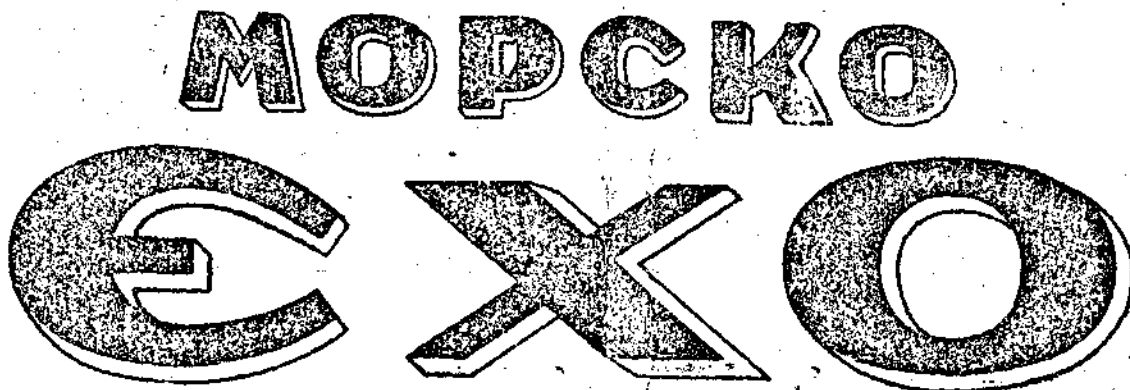

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО
РЕДАКТОРЪ:
КИР. МИРОСЛАВОВЪ
РЕДАКЦИЯ
И АДМИНИСТРАЦИЯ:
УЛ. „ПАНАГЮРИЩЕ“ 4
ТЕЛЕФ. 23-15

СТОПАНСТВО : КУЛТУРА : ОБЩЕСТВЕННОСТЪ

АБОНАМЕНТЪ:
ЗА ГОДИНА . . . 80 ЛВ.
ЗА 6 М. ЦА 50
РЕКЛАМИ:
ПО 250 ЛЕВА
КВ. СМ.

Българ. село въ миналото и сега

Годявметъ грижи на правителството за културното и стопанско повдигане на нашето село. Първа вече празни партизански общности, а живи дъла. Българският селенинъ свъща значението на сегашнитъ исторически моменти. Той е на фронта на държавата. Селският кметове и секретарь-бирници вчера и днесъ. Българският свещеници и учителство на своя постъ. Чрезъ благоденствуващо и щастливо село, кметъ изграждането на Велика България.

Презъ последнитъ години финансовията на българското село коренно се промѣни: то се освободи не само отъ зловредния бацилъ на партизанщината, но се отърси и отъ всичко онова, което му пречеше да отбележи единъ по голѣмъ стопански и културенъ подемъ.

Въ новия животъ на българското село сж вече напълно заличени ония курioзни епизоди, които бѣха станали материалъ за хумористични закачки и шеги: нѣма ги старитъ неграмотни и невежи кметове, които въ най-важнитъ моменти, теглѣха ключа на общината и отиваха да наглеждатъ бостана си...

Нѣма ги и ленивиятъ секретарь-бирници, които бѣха превърнали общинскитъ канцеларии въ партизански кубове и убежище за приятна отмора и гешефти.

Днесъ витае единъ новъ духъ надъ българското село. Духъ на творчески подемъ и напредкъ. Духъ на стопанско и културно строителство. Духъ на възраждане и всестраненъ напредкъ.

Защото по настоящемъ новитъ селски кметове и секретарь-бирници, малко говорятъ, а много работятъ и следватъ една политика, не на думи и обещания спрѣмо селото, а политика на творчески ентузиазъмъ и дѣла.

Защото по настоящемъ една отъ първитъ грижи на тия скромни държавни служители е да изградятъ стопанското благоденствие на българското село.

Дали това е така ни увѣряватъ най-красноречиво израстващитъ едно следъ друго обществени сгради по роднитъ ни села и самото стабилно сегашно положение на земеделскитъ стопани.

Ще посочимъ единъ красноречивъ примѣръ.

На около петдесетъ километра отъ Варна се намира селото Вѣтрино. Само преди нѣколко години това село бѣ напълно занемарено и изоставено: нѣмаше нито общинска сграда, нито читалня, нито медицински фелдшеръ, нито пъкъ дори една благоустроена и чиста улица. Цѣлото село бѣ потънало въ трънаци и нечистотии, а изъ голѣмия селски мегданъ се търкаляха въ мучурливитъ и вонѣщи локви разни патоци и свини.

Нѣкогашния партизански кметъ се мѣркаше отъ дъждъ на пъ-

търъ въ схлупената община, а секретарь-бирницитъ дремѣха изъ селскитъ кафенета, или пъкъ бѣха по уреждането на своитъ частни работи въ града.

Днесъ вонѣшиятъ нѣкогашенъ селски мегданъ е превърнатъ на

Ст. Пеневъ
Шуменски Обл. директоръ
чистъ и красивъ площадъ, сръдъ който, въ чудесенъ паркъ се издига паметникътъ на падналитъ за величието на родината си вѣтринци.

Нѣма ни поменъ и отъ потъналитъ въ калъ и боклуци изкривени селски улочки. Сега улицитъ на Вѣтрино сж благоустроени, чисти и по тѣхъ не се мѣркатъ нито патоци, нито свини.

Сръдъ селото се издига и хубавъ триетаженъ общински домъ. Непосрѣдствено до него е теле-

Никола Христовъ
кметъ на с. Вѣтрино, Провадийска околия

графо-пощенската станция, а по нататъкъ читалищния салонъ, съ необходимитъ декорации, изработени отъ известния варненски художникъ Власи Лингорски.

Срещу читалищния салонъ е и модерната общинска баня, която прапи честь не само на село Вѣ-

рино, но и въ цѣлата ни страна.

Клпалнята на банята е най-модерно и прецизно облицована съ фаянсови плочи отъ повнатия представител на керам. фаянсова фабрика гара Каспичанъ — г-нъ Георги Захариевъ.

Въ клпалнята има седемъ крапа, а така сжщо и душъ и студена и топла вода.

Банята е направена съ огледъ могатъ да се изкапятъ въ нея 27 души. Тя има сжщо 11 чисти и модерни легла.

Селото има сжщо своя модерно обзаведенъ оборъ и разплодникъ за свини и говежди бикове.

Не сж останали на заденъ планъ и санитарнитъ грижи за вѣтринци. Тѣ си иматъ медицински лѣкаръ, акушерка, детска градина, а предстоящо е да бжде открита и вѣдвѣнна дѣтска специална болница.

Селото си има още и своя пожарна команда, снабдена съ помпа, купена отъ Варненската пожарна команда.

Предстоящо е въ Вѣтрино да бжде построено ново училище, нова църква и редица други обществени сгради.

Гордостта на вѣтринци е модерната семечистилна станция, съ единъ капацитетъ съ 1000 килограма на часъ. Тя е гордостъ не само за Вѣтрино, но и за цѣла България.

По настоящемъ кметътъ на село Вѣтрино г. Никола Христовъ е вземалъ всички мѣрки за най-бързото залесяване на селото. Тукъ му е мѣстото да подчертаемъ, че единственото нещастие на вѣтринци е, че тѣ сж лишени отъ всѣкаква гора. Това създава голѣми неудобства за селото, което презъ студентитъ зимни дни е принудено да търси дърва за огревъ отъ вънъ.

Проектира се общо да бждатъ залесени 2000 декара предимно съ акациеви дръвчета.

Ако Вѣтрино реализира този си голѣмъ планъ за залесяване, то предъ него се открива едно свѣтло и голѣмо бждеще.

Вѣтринци вѣрватъ, че ще постигнатъ това. Защото тѣ дълбоко вѣрватъ въ голѣмия творчески замахъ на своя енергиченъ и трудолюбивъ кметъ, които и като офицеръ, участвувалъ въ дветъ войни, и като борецъ за свободата на поробенъ Македония и сега като кметъ, съ своята несломима енергия и гранитна воля е преодолявалъ всички трудности и мъчнотии, когато е работѣлъ за благо и щастие на родината си.

По настоящемъ рамо до рамо съ г. Христовъ работятъ за стопанския и културенъ възходъ за Вѣтрино секретарь-бирникътъ на селото г. Стойне Манчевъ Величковъ, енергичниятъ свещеникъ на селото Георги Н. Брайновъ, финансовия приставъ г. Коларовъ, селскитъ учители и цѣлата сел-

Д. КУШЕВЪ
Министъръ на земедѣлието и държавнитъ имоти

БЪЛГАРСКОТО ЗЕМЕДЕЛСКО СТОПАНСТВО

Всеизвестна истина е, че България е типична земеделска страна. 78.6 на сто отъ българитъ сж селяни и иматъ за свой главенъ поминъкъ земедѣлието и отраслитъ му. Отъ своя страна и участието на земеделското стопанство въ цѣлокупното народно стопанство е твърде голѣмо. То дава 51.8 на сто отъ националния ни доходъ, като при това, търговския ни балансъ се оперира въ значителна степенъ на земедѣлието — 94.1 на сто отъ износа ни се формира изъ областта на земедѣлското ни стопанство. А какво е значението на единъ активенъ износъ за страната ни е явно за всѣки стопански деятелъ — чрезъ него ние си гарантираме вноса на индустри-

али и колониални произведения, отъ каквито развиващитъ се нужди на страната чувствуватъ голѣма необходимостъ.

Презъ последнитъ години българскиятъ земедѣлски износъ се разрастна твърде много. По този начинъ на селянина се дава възможностъ да направи значителни подобрения въ своето стопанство и домакинство, още повече, че и Министерството на земедѣлието работи интензивно въ тази насока — той се улеснява да се снабди съ земеделски машини, съ подходящи стопански постройки и пр., а сжщевременно му се дава възможностъ, чрезъ редица мѣроприятия, да подобри условията си на животъ. Чрезъ всички грижи, които Министерството на земедѣлието полага за земедѣлското стопанство сж грижи за българския селянинъ — опората на нацията. Защото той е здравиятъ народностенъ духъ, който презъ вѣкове е съхранявалъ българщината, пазилъ е земята, браздилъ я е съ ралото, поилъ я е съ потѣта си, оросявалъ я е съ кръвта си, когато е трѣбовало да я брани и е далъ възможностъ, въпрѣки петвѣковното робство, да се създаде днешното трето българско Царство.

ска интеллигенция.

Съ сжщиятъ ентузиазъмъ г-нъ Христовъ и помощницитъ му работятъ и за културния и стопански възходъ и на придаденитъ къмъ село Вѣтрино, села Момчилово и Сръдно село.

Вѣтрино, което брои 2000 жители се намира на важенъ шосеенъ възелъ, свързващъ всички села отъ своята околия. Селото е сжщо значителенъ скотовъденъ центъръ, богато съ своето голѣмо производство на върнени храни и слънчогледово семе.

Момчилово брои 597 жители, а Сръдно село 304 жители.

Бюджетътъ на Вѣтринската община възлиза къмъ 2,000,000 лв. Въ Вѣтрино има голѣмо земеделско стопанство г. Степанъ Л. Голюковъ.

Неговитъ заслуги за процъвтването на селото заслужаватъ похвала и възхищение. Той е сжщо голѣмъ благодетелъ и искренъ приятелъ на вѣтринци.

Този руски благородникъ е винаги готовъ да помогне на всѣки единъ нуждающъ се отъ неговата помощ селенинъ. Затова и заслужано той се ползува съ обичта и уважението на всички вѣтринци.

Презъ време на освещаването на паметника на падналитъ за родината си вѣтринци г. Голюковъ положи специаленъ вѣнецъ, а така сжщо той е подарилъ 5000 лева за издигането на светинята.

Ползата на село Вѣтрино отъ г. Голюковъ е твърде осезателна и голѣма. Той не само подпомага селенинъ при нужда, но и вима активно участие при изграждането на стопанския и културенъ възходъ на село Вѣтрино.

Въ заключение, нека отбележимъ, че предъ село Вѣтрино се откроява едно свѣтло и радостно бждеще, което не може да не радва всѣки българинъ, който милѣе за българското село и желае неговия възходъ.

се откриватъ широко нови хоризонти. На деятелитъ за по-добро бждеще на българския народъ, обаче, се слагатъ отговорнитъ задачи да се намѣри пътя за едно най-бързо стопанско развитие, за да може той да заеме достойно мѣстото си въ нова Европа. Нова Европа ще бжде една формация въ която не ще има мѣсто за неподготвени да сжществува самостоятелно народи. А българскиятъ народъ, далъ безспорни доказателства за това, ще има да играе една значителна и първостепенна роль въ стопанския и културенъ редъ на Югоизтока.

Обичай родната си земя!

Д-РЪ ВЛАДИМИРЪ БЕРОВЪ
СПЕЦИАЛИСТЪ КОЖНО
ВЕНЕРИЧЕСКИ БОЛЕСТИ
ул. Царъ Асенъ №1. Варна

Новият образ на българ. село

Българското село се възражда. Голъмитъ тържества в село ВЪТРИНО, Провадийско. Освещаването на ламетника на оня, които да доха живота си за всаичето на България. Заветът на безсмъртнитъ. Една паметна речъ. Голъмият Културенъ и стопански напредък на село ВЪТРИНО

Образът на родното ни село през последнитъ нѣколко години коренно се измени. Нѣма ги вече глухитъ и прашни улочки, потънали въ сѣнкитъ на остарѣли дървета, съ напукани дѣнери, малки изкривени къщички, намазани съ бѣлилка, нашарена съ пѣстри первази, покрити съ нагръхнали като сухъ барутъ сламени покриви. Дворницата не глѣхатъ въ бурени до гърди, по плетницата не пълзятъ кратуви, а селскиятъ мегданъ не е потъналъ въ сметъ, неметенъ отъ освобождението на самъ.

Сега родното ни село има нова физиономия. Тя постоянно еволюира. Придобива културния образ на малкитъ и спретнати европейски села: съ чисти и планирани улици, хигиенични и красиви жилища и широки площади.

Трѣбва да осѣмните нѣкоя сутринъ въ село Вѣтрино, Провадийско, да тръгнете по хубавитъ чисти улици, да минете покрай общинския домъ, читалищната сграда, общинската баня, семечисталната, или да спрете срѣдъ селския площадъ, въ центъра на който, срѣдъ грижливо създаденъ паркъ, се издига паметникътъ на падналитъ въ полето на честта вѣтринци,—за да разберете каква творческа струя и нитезивенъ културенъ и стопански животъ блика въ българското село.

Мъглата дигна бѣлата си пола и надъ широкия площадъ, украсенъ съ красива арка и потъналъ въ зеленина и цвѣта аналой, паднаха първитъ плахи цѣлувки на ранното зимно слънце.

Вѣтрино се оживи. По чиститъ улици се проточиха вѣрволница селяни къмъ площада. Тѣ сж премѣнени въ своята хубава народна носия. Праздничностъ лѣха отъ облѣклото имъ, праздничностъ лѣха и отъ душитъ имъ: следъ нѣколко часа ще стане откриването на новия паметникъ, надигнатъ въ паметь на ония двадасетъ и двама вѣтринци, които дадоха живота си, за да затвърдятъ величието и свободата на родината си и ще се освети новия читалищенъ салонъ и новата общинска баня.

Отъ придаденитъ къмъ Вѣтринската община съседни села Момино и Срѣдно-село, по дългия пътъ виещъ се като бѣлъ поясъ между васпалитъ въ зименъ снѣгъ хлѣбородни полета, се проточиха вѣрволница коли, съ радостни мургави селяни, идващи да слѣятъ своя голъма радостъ съ тая на вѣтринци.

Къмъ 10 часа започнаха да заематъ своитъ опредѣлени мѣста около аналой пристигналата почетна рота отъ варненския гарнизонъ, начело съ военната музика, пристигналитъ отъ Провадия родолюбиви организации: запаснитъ офицери и подофицери, членове на дружество „Инавалдъ“ и „Юнакъ“, учащата се младежъ отъ „Бранникъ“, учащата се младежъ отъ Вѣтрино, вѣтринци и останалитъ гости.

Малко по-късно заеха своитъ мѣста и началникътъ на варненския гарнизонъ полковникъ Ковачевъ, областниятъ директоръ г-нъ Пеневъ, областниятъ полицейски началникъ г. Чахъровъ, провадийскиятъ околийски управителъ г-нъ Трифоновъ, придруженъ отъ секретаря си г. Тиневъ, провадийскиятъ кметъ г. Братоевъ, кметътъ на Вѣтрино г. Христовъ, секретаръ-бирникътъ на сжщата община г. Величковъ и представителитъ на родолюбивитъ и стопански организации отъ село Вѣтрино.

Половинъ часъ преди започването на религиозната служба, пристигна и митрополитъ Иосифъ, посрѣщнатъ съ нестихваща радостъ отъ селянитъ. Присѣтствието на дѣдо Иосифъ плисна нѣщо свѣтло въ морнитъ чела на вѣтринци. Тѣ просияха отъ щастие, че сж удостоени съ такава голъма честь.

Точно въ 10 и половина часа митрополитъ Иосифъ, отслужи панихидата, молебена и водосвета, въ съслужение съ мѣстнитъ свещеници и провадийския духовенъ хоръ, следъ което стана откриването на ламетника.

Незабравимъ ще остане за всички присѣтстващи на това мило тържество оня моментъ, когато началникътъ на варненския гарнизонъ пристъпи равнудуванъ къмъ светинята на Вѣтрино, а задъ него тръгнаха близкитъ на героитъ: грохнали старинци, съ черни забрадки, носящи въ рѣце жито, цвѣта и свѣщи. Тази трогателна картина просълзи всички и всички почувствуваха за мигъ въ сърдцата си безсмъртнитъ думи на поета: „Тозъ, който падне въ бой за свобода, той не умира“...

Да, въ този мигъ като, че героитъ напуснаха своитъ безсмъртни гробове, за да бждатъ и тѣ на на това тържество, да прегърнатъ своитъ стари майки и презъ насызлени отъ радостно умилнение очи да имъ прошепнатъ: „майки, не скърбете за насъ, а радвайте

се и бждете горди, защото докато България има такива синове, тя никога нѣма да загине“...

Незабравима ще остане и речъта на началника на гарнизона. Тя бѣ вдъхновена, пропита съ искрена почитъ, нестихващъ ентузиазъмъ отъ подвига на героитъ, дали живота си, за да затвърдятъ живота и величието на родината си.

Нѣма нищо по-красиво, нищо по-свето, нищо по-велико отъ това да се пожертвашъ за благо, щастие и свободата на своя народъ. Това сж въ състояние да направятъ само титанитъ на духа, само чиститъ души, обичащи искрено земята, въ които сж родени и откърмени. Нека бжде вѣчна паметъта на героитъ. Нека тѣхнитъ безсмъртенъ подвигъ вѣчно свѣти предъ насъ и въ дни на тежки изпитания и горчивини, да ни вдъхновява и ние като тѣхъ, съ сжщото достойнство и воинска честь да изпълнимъ своя дългъ къмъ България“...

Последнитъ думи на полковникъ Ковачевъ се слѣха съ тържествената музика и оржейнитъ салюти и се понесоха нагатакъ, къмъ браннитъ полета, къмъ безкрѣстнитъ гробове на героитъ.

Положени бѣха вѣнци отъ родната армия, Вѣтринската община, цвѣта отъ близкитъ на героитъ, присѣтстващитъ родолюбиви организации, учащата младежъ, следъ което кметътъ на Вѣтрино, г-нъ Христовъ, произнесе сжщо така вдъхновена и прочувствена речъ за тѣх, които умрѣха за величието и щастие на родината си.

При полагање на вѣнцитъ всички възхваляха подвига и героизма на сжщитъ покойници и дадоха тържественъ обетъ, че ще следватъ тѣхния великъ примѣръ на себепожертвувателностъ и безаветна обичъ къмъ бащинята си. Непосрѣдствено следъ това така мило и тържествено възвеличие паметъта на безсмъртнитъ вѣтринци, кметътъ на Вѣтрино покани официалнитъ лица и гоститъ да разгледатъ читалището и общинската баня.

Не ще бжде пресилено ако се каже, че Вѣтрино може да се гордѣе съ своето ново читалище, а особено баня, която по своята модерна постройка, технически придобивки и обстановка, е гордостъ не само за всички села отъ областъта, но и всички села отъ България.

Това е новиятъ подемъ на българското село! Културнитъ и стопански плодове на новото време, което иде съ високата родолюбива

СНИЦИ ОТЪ СЕЛО ВЪТРИНО

Село Вѣтрино. Откакъ се е заселило, все на една плоска, като дъното на голъма тава, равнина лежи. Отвредъ хлѣбородни полета го ображдатъ и небето му е намусено, като смързено отъ майка си дете. Цѣлъ денъ вѣтрове го гаятъ, а вечеръ, щомъ се покаже луната и свирнатъ вихри, то се сви, и жалба се рони отъ мѣничкото му сърдце по хубавитъ сѣнчести наши гори отъ които го е лишило богатата рѣка на Твореца.

Есенъта е прекрасна въ Вѣтрино: тежки слънчогледи надничатъ презъ дворницата, а поемврийскиятъ вѣтъръ свири като лудъ, свири и никога не мисли да спира. Пѣкъ, защо да спре? Нали селото се гордѣе съ самото негово име...

безкрайна гордостъ се ражда въ душа ми.

Нѣкъде бѣхъ прочелъ приближително тая мисль: „Народъ, който знае да овѣковѣчава и тачи паметъта на ония, които сж пожертвували живота си за неговата свобода и независимостъ, знае и силно да обича родината си“...

До менъ се спира старецъ. Прегърбенъ и свитъ отъ тежестта на годинитъ. Прехвърля погледъ върху светинята и мигомъ ми дума:

— Хубава работа... Хубави бѣха и юнацитъ, за които го построихме. Помня нѣкоя отъ тѣхъ, съ радостъ заминаха за бойното поле и... не се върнаха...

Очитъ на стареца се овлажниха. Съзри се търкулнаха отъ два дълбоки черни кладенеца. Тѣ се загубиха по браздитъ на едно брулено отъ вѣтроветъ на живота и природата лице, свито като пре-

печенъ сомунъ.

— Храбреци, прошепна глухо старецътъ и мѣка сви гърдитъ му—Богъ да ги прости, вѣчна да бжде паметъта имъ...

Душата ми тръгна по стѣпнитъ на миналото. Прехвърля хлѣма на годинитъ, слѣве по браннитъ полета и чудни епопеи се открониха предъ нея, съ чудни герои, които летяха като вихри срещу врага и умираха съ радостъ, че се жертвуватъ за величието и свободата на България.

Дълго време душата ми броди въ лабиринтитъ на героичното ни минало, после виденията ми се свършиха, но въторгътъ ми отъ тѣхъ и до сега вливатъ сърдцето ми. Наистина какъждъ подвиги! Да дадешъ всичко за родината си: младостъ, живота си и никакво възмездие да не търсишъ за това!.

Стиснахъ рѣцетъ на стареца. Стиснахъ две честни рѣце, съ годинитъ подъ редъ натискали старото раво надъ чернитъ угари, а отъ гърдитъ ми се откъсна тѣженъ

БЕЛЕЖНИКЪ НА СЕЛОТО

За царулитъ

Напоследъкъ, както много други нѣща, така и царулитъ изчезнаха отъ пазаря.

Това стана причина, нѣкои щото недобросъвестни търговци, да се опитатъ да ловятъ риба въ мътна вода.

Но правителството е вземало и взима всички мѣрки въ най-скоро време страната ни да бжде снабдена съ необходимитъ количества царули и селенинитъ да не купува царули отъ „черната борса“.

Предполага се, че най-късно до 15 декемврий страната ни ще бжде снабдена съ достатъчно царули.

Въ връзка съ това министъра на търговията е наредилъ въ началницитъ на всички ж. п. гари да приематъ безъ ограничение въ количеството и винаги съ предпочитание всички пратки, които съдържатъ кожи и отъ едъръ рогатъ добитъкъ.

Това нареждане се дава, за да се ускори изработването на кожитъ, предназначени за производството на царули, което трѣбва да стане най-късно до 15 декемврий.

Грижи за селото

Българската държава направя и продължава да прави голѣми жертви за благоденствието на родното ни село: тогава когато житото се продаваше на международнитъ пазари на твърде низки цени, тя плащаше на земеделскитъ стопани два-три пѣти по вече за житото.

По този начинъ бѣха дадени на българскитъ селенинитъ около 8 милиарда лева повече, въ името на народната солидарностъ и добруване.

Сега когато земеделскитъ произведения иматъ добри цени, не бива селенинитъ да надхвърлятъ всѣка мѣрка и да искатъ аптекарски цени за нѣкои земеделски продукти.

Народното стопанство е единъ огроменъ механизъмъ, въ което земеделското население е най-големото колело, но и другитъ съловия, макаръ и по-малобройни играятъ важна роля. А когато тѣ бждатъ разстроени, ще се разстрои движението на цѣлия механизъмъ и машината ще спре.

Днешнитъ моменти налагатъ народна солидарностъ и по-малки печалби. Налагатъ и още: когато ни позволятъ да вземаме съ една шепъ, ние да не починемъ да грабимъ съ двѣтъ сн рѣце.

Българскитъ селенинитъ е показвалъ винаги, че умѣе да се задоволява съ малкото и разумното и сега вѣрваме, че не ще се отклоня отъ този си пътъ.

ва мисия, да освободи българското село отъ всичко гнило, старо и да го тласне по пътя на възраждането и напредѣка.

На обѣдъ бѣ съложена народна транеза за официалнитъ лица и гоститъ, които следъ нѣколко приятни часове, прекарани при една задушерна атмосфера, напуснаха Вѣтрино, отнасяйки дълбоката вѣра въ душата си, че българското

СЪВЕТИ ЗА СЕЛИНИНА

Съхраняване на сѣното

Най-добре се съхранява сѣното въ сѣновили или въобше подъ покривъ. За това съветваме ония, които биха имали поне отчасти възможностъ, да си прибератъ сѣното подъ покривъ.

Когато сѣното се съхранява на открито, купитъ се правятъ срѣдно голѣми. Много голѣмитъ и много малкитъ купи не сж за препорѣчване — тѣ иматъ добри, но и лоши страни. При много голѣмитъ купи, въ случай, че сѣното се струпа малко по влажно, изсушаването става трудно, рискътъ отъ разваляне е по-голямъ. При по-малкитъ купи, тая опасностъ се избѣгва.

Купитъ се поставятъ на високи и оцедливи мѣста. При формирането на купитъ трѣбва да се взематъ мѣрки и за предпазването имъ отъ наливана на дъждовна вода, като се знае, че сѣнни купи отъ листнати фуражни растения — люцерна, фий, еспарзета—лесно се наливатъ отъ дъждъ.

ЗА ГАЗЪТА

Много отъ нашитъ села сж още не електрифицирани и горятъ газени ламби.

Всезнаестенъ е, обаче факта, че напоследъкъ газъта се пуца не така редовно въ нашия пазаръ.

Това създава голѣми грижи на селенинитъ и ги принуждава често да зарѣзватъ земеделската си работа и да висятъ по комисарствата, за да се снабдятъ съ нѣкой и другъ килограмъ газъ.

Налага се въпросътъ за снабдяването на селското население съ газъ да се уреди колкото се може по-скоро и по-рационално.

ПРИ ПА

ПАРНА ХЛѢБОПЕКАРНИЦА „ВЪЗРАЖДАНЕ“

ул. „Драгоманъ“ — Варна
Ще намѣрите ДОБРЕ ПРИГОТВЕНЪ И ВКУСЕНЪ ХЛѢБЪ

село се възражда и бързо крачи къмъ голѣмъ стопански и културенъ разцвѣтъ.

Затова съ единъ пламененъ ентузиазъмъ и безпримѣренъ идеализъмъ работятъ всички общински кметове, секретаръ-бирници, селскитъ свещеници, учители и селската интелигенция, чиеото родолюбиво дѣло тепърва ще бжде достойно оценено. Д. А.

Множеството се раздвижи като развълнувано море, надъ което току-що е минало буревестникъ. Всички погледи се насочиха къмъ шосето: по него се движеше голѣма тѣлна. Тя бѣ обградила своя духовенъ ластиръ. Всѣки искаше да бжде по близо до него, да цѣлуе дѣсницата му, да отнесе благословията му. Най-силно това желание бѣ въ децата. Тѣ се надпреварваха да цѣлуватъ рѣцетъ на митрополита.

Силата на Вѣрата е стихийна. Тя укротява и най-буинитъ натури. Прави ги кротки като агънца. Тя възвишава човѣшкитъ сжщества, доближава ги до величието на Твореца. Тя върши чудеса...

Заредиха се всички да цѣлуватъ рѣката на дѣдо владика: отъ малкия до най-големия. Смирено, благоговейно. Чудна картина, излъчваща религиозенъ мистицизъмъ и красота.

Не липсваха и трогателни сцени. Започна панихидата.

Сѣнкитъ на героитъ оживѣха. Оживѣ и тѣхния ваветъ: „Нѣма

БЪЛГАРСКИ МУЗИКАЛНИ ДЕЙЦИ И КОМПОНИСТИ ОТЪ ОСВОБОЖДЕНИЕТО НАСАМЪ

Тъмни сж страниците на нашето историческо и културно минало, както и живота на ония дейци, който сж работили по онова време. Всичко, което е останало въ музикално отношение е отразено въ народните ни пѣсни и обичаи. Трудна бѣше задачата на първите музикални дейци и компонисти. Тѣмъ предстоеше да се справятъ съ една необработена и и в а, обрѣната въ угарь, която трепетно очакваше своите синове—работници да я обработятъ и посвятятъ благородни култури. За щастие на нашата хубава страна, такива се явиха, а на нѣкой отъ тѣхъ творбитѣ преминаха и границитѣ.

Ето имената и творбитѣ на нѣкой отъ тѣхъ: *Емануилъ Маноловъ*, род. въ Габрово въ 1860 год. родоначалникъ на школската пѣсенъ. Отъ творбитѣ му изпъкватъ: Каква мома видѣхъ, мамо, повѣй Горнянине, Химнъ на Н. В. Царя, учителския маршъ и др. 2) *Ангелъ Букурешлиевъ*, род. въ 1870 год. въ с. Плевня (Драмско). Записалъ е голѣмъ брой народни пѣсни, които умѣло хармонизиралъ въ форма на китки. 3) *Добри Христовъ*, род. въ Варна презъ 1875 год. Творбитѣ му носятъ националенъ отенакъ съ художествена обработка. Популярни сж творбитѣ му: Пусты моми жервнянки, Лиляна мома хубава, романситѣ: Девойче, Вино пия и др. Оркестрови съчинения—Тутраканската епопея, Ивайло и пр. Църковни съчинения и нѣколко теоритични книги върху ритма на Народните пѣсни, учение на интервалитѣ. Той е най-плодовития български компонистъ. 4) *Александъръ Кръстевъ*, род. въ Видинъ въ 1879 год. народенъ компонистъ. Написалъ е: О, Добруджански край, химнъ на Добруджанци, множество пѣсни за хоръ: Що ми не дохождашъ, Ивано-Иванке, Бѣла Дена, Убава Яна, Двугласова литургия, Тържествена кантата на Н. Ц. В. Симеонъ Търновски и др. 5) *Маестро Георги Атанасовъ*, роденъ Пловдивъ презъ 1881 г. Написалъ е оперитѣ: Цвѣта, Гергана, Алцеко, Бориславъ и оперитѣ: Самодивското изворче и Златното момиче. Той е билъ дългогодишенъ диригентъ на Народната опера и капелмайсторъ въ гвардейската музика. Той умрѣ въ изгнание въ Италия. Коститѣ му бѣха пренесени отъ негови приятели въ България,

а преди нѣколко години му построиха паметникъ въ Борисовата градина въ София. Наскоро му празнуваха въ столицата 10 годишенъ поменъ отъ смъртта.

Тѣзи сж първите дейци, които започнаха своята дейность въ началото следъ Освобождението на България.

С. К.

За нашитѣ малки селс. читатели

Хлѣбъ и злато

(Изъ народнитѣ приказки)

Това било много, много отдавна.

Единъ царъ заповѣдалъ на всички мъже и жени отъ царството да чистятъ въ рудницитѣ златна руда и да добиватъ злато. Всички отишли, а нивитѣ нѣмало кой да ги оре и засѣе. На другата година трѣва повлѣкла по угаритѣ, а всички хамбари били празни. Хората нѣмало какъ да ядатъ.

Веднажъ около палата се събрала голѣма тълпа отъ жени. Тѣ отивали при добрата хубава царица да я молятъ да имъ помогне. Царьтъ да имъ позволи да изоратъ и засѣятъ нивитѣ си, защото ще умратъ отъ гладъ.

Мждрата царица имъ обеща да убеди царя. Отишла царицата при златаря и го накара да ѝ изкове отъ

злато картофи, моркови, рѣзень хлѣбъ, ябълки, круши и грозде и разни други плодове.

Когато се върналъ царьтъ отъ пѣтъ, уморенъ и гладенъ, тя му сложила богата трапеза отъ златно ядене.

— Гладенъ съмъ! — викналъ царьтъ разгнѣвенъ.

— Чудно, рекла царицата, нали ценитъ златото повече отъ хлѣба?

Царьтъ разбралъ мждростята на жена си, засмѣлъ се и повикалъ своите министри на съветъ.

— Всички да се отправятъ на работа по нивитѣ! Ще измремъ отъ гладъ!

Отъ този день половината люде зработили въ златнитѣ рудници а другата половина по нивитѣ. Всички били весели и честити.

ИЗКУСТВО!

ИЗКУСТВО!

ИЗКУСТВО!

Моденъ бръснар-садрѣтъ
Коста Трендафиловъ
ул. „Дръ Пюскюлиевъ“ 54

Варна

ФОТО ЕТЮДЪ

ТЕРЗИСТОВЪ, ул. „6 септемврий“—Варна
най-художествени снимки и портрети.
Работа чиста и акуратна
Задоволява и най-взискателния вкусъ
Цени достъпни

Ржкодѣленъ магазинъ

= СУЗИ =

ул. „Царъ Борисъ“ - Варна

нищо по-велико да умрешъ за величието и своводата на своя народъ и земя!...

Небето се намръщи. Низко надъ чернитѣ угари падна млѣчна млѣла. Зароси тихъ и дребенъ дъждъ. Вѣтрътъ залудува съ тѣхъ.

Сърши панихидата, но не свърши религиозната сила на множеството. То наново обградя дѣдо владика и пакъ върху неговата дѣсница започнаха да се слагатъ благоговейни цѣлувки, и пакъ стотици очи запросиха благословията му.

Една сцена развълува изъ дѣно душата ми. Завладѣ е и ѝ посочи още веднажъ колко е велика силата на вѣрата. Велика, когато си искрено вѣрвашъ. Велика, когато въ сърдцето ти свѣти голѣмото и божествено слѣнце на синевония Назарянинъ и ти сочи неговитѣ небесни пѣтица по които духовни слѣпци се пробуждатъ ва новъ животъ, наранени сърдца намиратъ изворитѣ на щастieto и загубилитѣ вѣра въ жи-

вота, възкръсватъ за новъ животъ.

Кѣмъ митрополитъ Иосифъ пристѣпи плахо старница. Тя колѣнчи благоговейно надъ овлажнѣлата вемя, прекръсти се, а после се изправи, пое двѣтѣ му ржце, цѣлуна ги смиренно, проплака:

— Свети владико, бѣше ли той днесъ тука, моето чедо, единчкото ми чедо, паднало нѣкъде далечъ, въ Македония?...

Сълзи протекоха като ручей по овѣхналото отъ скръбъ и нерадостъ лице на нещастната майка. Въздихи задвѣха измжченитѣ и старчески гърди и изригнаха като вулканъ. Слабото и прегърбено тѣло потренири, като обрулени отъ есененъ вѣтрѣръ листа.

Майчината жалба по своя загубенъ синъ израстна, стана голѣма, тя прострѣ своитѣ черни крила надъ всички, зашѣба ги люто по сърдцата, а после размаха крила и литна къмъ безкрайнитѣ чукари на Македония, за да падне върху забравения безкръстенъ гробъ на героя.

Митрополитъ Иосифъ стоеше съ прикованъ погледъ къмъ безкрайния лазуръ. Очитѣ му бѣха молитвено притворени. Така той седя дълго. Менъ ми се сториха тѣзи мигове цѣла вѣчностъ. Една велика вѣчностъ, презъ която човѣшкия духъ се слива съ твореца и търси неговата велика милостъ и упора. После той бавно отвори очи, погали съ бащина нѣжностъ клетата майка и съ сжщата нѣжностъ продума:

— Да, неговиятъ безсмъртенъ духъ бѣше тука, клета майко. Той бѣше при тебъ, при всички ни. Тукъ бѣха и всички негови другари, пожертвовали живота си за величието на България! Не скръби, отдай душата си на нашия небесенъ отецъ, и Той ще успокои твоето наранено майчино сърдце... Иди си миромъ и вѣра въ Бога...

Новъ вулканъ отъ въздишки се излѣ отъ гърдитѣ на старницата, сълзи овлажниха тѣжнитѣ ѝ очи, а после внезапно скръбъта дигна своята черна завеса отъ лицето ѝ, то просия въ единъ чудна свѣтлин-

СЛУЧКИ И ПРИКАЗКИ

ПО ЕДНО НА СЕДМИЦА

ИДИ ГО ПИТАЙ

(Изъ старитѣ книги)

Единъ день Настрадайнъ ходжа се върналъ отъ воденицата съ магарето си. Стоварилъ човалитѣ съ брашното отъ гърба на измореното добитче. Вързалъ го въ обора. А той капналъ за сънъ, легналъ да спи.

Тѣмъ се унасялъ въ дрѣмка, единъ неговъ сѣседъ дрѣпналъ желѣзната халка на портата и завикалъ:

— Ходжа, ходжа, ефенди ходжа!...

Надигналъ се Настрадайнъ. Ослушалъ се. Но не му се ставало.

Пакъ легналъ и задрѣмалъ.

— Ходжа, ходжа! — продължавалъ да вика сѣседътъ.

Залаяло кучето. Кипналъ Настрадайнъ. Скочилъ повторно. Подалъ си главата презъ прозорецъ и крѣсналъ възмутелно:

— Чувамъ, не съмъ глухъ! За какво се раввикалъ толкова?

— Искамъ да отнеса нѣколко кола, да ги забия въ лозето си... замляскалъ сѣседътъ

му.
— Е, та какво? Занеси ги, де. Защо ме питашъ? Пѣкъ да не искашъ авъ да ти ги занеса?

— Ааа, не сакънъ ходжа. Но дойдохъ, ако може напиримѣръ, да ми дадешъ магарето си въ заемъ, та то да отнесе коловетѣ...

— Извинявай, но нѣма го тука! ъ

Въ това време магарето, както всѣко магаре, изправило уши, проточило вратъ и зарѣвало, колкото му сили държи—съ цѣло гърло въ обора.

— Аманъ бе, ходжа, ето магарешо ти е тука. На, не чувашъ ли—рече въ яхъра!

— Слушай бе, комшу, ти на мене ли вѣрвашъ или на магарето ми?

— Авъ знамъ пѣкъ, че го нѣма. Но, щомъ ти казвашъ, че е тука, иди въ яхъра, та го ваптай ще дойде ли съ тебе на лозето ти! — казалъ ходжата, затворилъ прозореца и си легналъ за трети нѣтъ.

Миро-Славски

Електротехническа работилница

„ДЕЛКО“ ул. „Шипка“ № 15
— ВАРНА —

Извършва поправки на всѣкакъвъ видъ електрически машини и акумулатори

Пренамотва електромотори и динама съ всѣкаква мощностъ

Специално поправя магнето машини

Посетете новата економическа гостилница

Новъ ориенталъ

ул. „Князь Александъръ“ № 8—Варна
Всѣка сутринъ ЕКСТРА ШКЕМБЕ ЧОРБА, ПЛЪЧА И ПИЛЕШКА ЧОРБА
Винаги най-вкусни и питателни ястиета съ добро-качествени продукти

ВЪ ИНТЕРЕСЪ Е НА ВСѢКА ЕДНА ДАМА

ДО ПОСЕТИ ПЪРВО НОВОТО ДАМСНО АТЕЛИЕ

на Петъръ х. Стояновъ (Соф. майсторъ модистъ) за да имате елегантно ошити рокли, костюми, палта и др. по последни модели и достъпни цени

въ влаженъ мракъ.

Жално залаеха кучетата. Група селени, напуснаха шумно една селска механа, минаха по централната улица и потънаха въ ноцта. П о с л е всичко утихна: сънъ натежа надъ клепачитѣ на всички.

Бодърстваха само духоветѣ на героитѣ. Тѣ стояха на стражъ предъ светинята, изградена, за да се овѣковѣчи тѣхната паметъ. Тѣ стояха на стража предъ вѣчния храмъ на България.

ДИМИТЪРЪ АДЖЕМОВЪ

Димо Г. Гауровъ

ул. „Владиславъ“ 64 — Варна
Складъ на едро и дребно на емайлирани съдове, стъклария, порцеланъ—мѣстни и европейски сервиси. Всички алу-миневи издѣлия.
Цени конкурентни

Село Вѣтрино нѣкога и сега

Голѣмата творческа дейностъ на новитѣ кметове. Нѣма вече голи обещания, а дѣла. Стопанскитѣ и културни придобивки на с. Вѣтрино. Отъ какво се нуждае Вѣтрино, за да напредне, още по-вече

Когато българското село благоденствува, ще благоденствува и цѣлиятъ български народъ.

Когато българскиятъ селенинъ се радва на изобилинѣтѣ плодове на родната си земя, радостъ и щастие ще сгрѣва цѣлата ни скъпа родина.

Защото България е земеделска страна. Защото селото е най-мощниятъ стълбъ на българския стопански животъ, неизчерпаемъ източникъ на общото ни национално благоденствие и икономически напредѣкъ.

Презъ партизанскитѣ години на нашето село не се отдаваше ну-

Стойне М. Величковъ
Секретарь-бирникъ на Вѣтринската община

ждното внимание. Полагаха се извънредно малко грижи за неговото стопанско и културно повдигане.

Дълго време у насъ неможеха да разбератъ, че благоденствието на стопанска България може да дойде само чрезъ едно благоденстващо селско стопанство.

Българското село бѣ почти забравено отъ партийнитѣ режими. За него си спомнаха малки и голѣми „величия“ само тогава, когато се нуждаеха отъ гласоветѣ на „чичо“, за да се домогнатъ до властѣта.

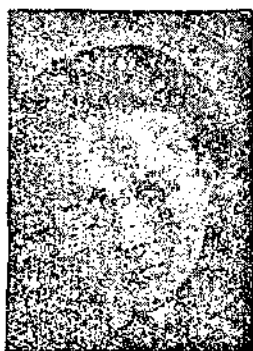
Последнитѣ нѣколко години про-

Общо взето, селскитѣ стопани не могатъ да не бждатъ доволни отъ ценитѣ, на които тази година продадоха земеделскитѣ си произведения.

Тѣ ще бждатъ и още по доволни, когато въ близко бждеше ще се взематъ ония мѣрки за стабилизирането на тия цени упоменати въ Тронното слово при откриването на Народното събрание.

А да се стабилизируютъ ценитѣ на земеделскитѣ произведения, това значи тѣ да останатъ на сегашното си равнище за единъ по-дълъгъ периодъ, като едновременно съ това останатъ на сегашното равнище и ценитѣ на ония произведения, които селото купува за нуждитѣ на своето стопанство и домакинство.

Рководителитѣ на нашата финансова и стопанска политика често, съ заслужена гордостъ, заявяватъ, че въпрѣки сегашната война която се разгаря надъ Европа, българскиятъ народъ е вътрешно спокоенъ, единенъ и се чувствува

Димо Я. Донева
гл. учителъ с. Вѣтрино, Провадийска околия

сигуренъ въ рководството на държавната ни политика.

За всичко това има най-голѣмъ дѣлъ българскиятъ земеделски

като на една златна мина за едно лично благоденствие и забогатяване, днесъ новитѣ кметове и секретарь-бирници, превърнаха думитѣ и обещанията въ живи дѣла станаха най-добритѣ строители въ изграждането на новия творчески образъ на българското село.

Благодарение на неуморната и творческа дейностъ на тия енергични служители, българското село се освободи не само отъ своя партизански башилъ, но и заздрави своето стопанско съществуване трѣгна по пѣтя на културния напредѣкъ.

Днесъ много наши села могатъ да се гордеятъ съ модерни общински домове, читалища, театрални салони, общински бани, семействителни станции, фурни, здравно изпитателни станции, селски лабораторни, майчини домове, детски градини, училища, модерни обори, торища, винарски явби, мощни агрономически служби, а така сщо съ хубави паметници, пѣтища и селски улици.

Не малко грижи полагатъ за издигането на родното ни село и селскитѣ свещеници, учители и цѣлата селска интелигенция.

Тѣ сж на вѣренъ стражъ предъ храма на родината ни въра и езикъ и сж впрегнали цѣлата си енергия и творческа воля за изграждането на ония стопански и културни начинания, които ще направятъ българското село предъ едно шастливо и свѣтло бждеше, чрезъ което пѣкъ ще се изградятъ

Степанъ Л. Голуковъ
земеделецъ въ с. Вѣтрино
Провадийска околия

великото и свѣтло бждеше на цѣлия български народъ.

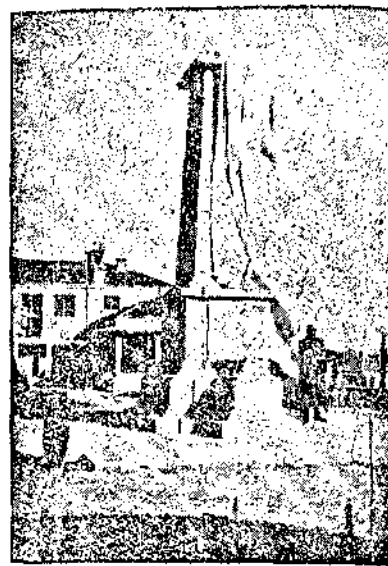
ДА ДАДЕМЪ своята лепта за подпомагане на беднитѣ и въ своята радостъ въ предстоящитѣ свѣтли празници да изпълнимъ своя дългъ, като не оставимъ да бждатъ и страдають.

ПРЕЗЪ идущия месецъ декемврий, започва да излиза всѣки понедѣлникъ 2 ч. сл. об. въ 4 голѣми страници броя 2 лв. „Морско ехо“ информационенъ следпраздниченъ вестникъ съ специална хумористична страница „Широко сърдце“. Последни телеграми и снимки отъ свѣтовнитѣ събития.

„ЛИТЕРАТУРНИ НОВИНИ“. Отъ 1 декемврий т. г. започва да излиза въ Варна вестникъ „Литературни новини“, двуседмичникъ за литература, изкуство, наука и обществени въпроси, подъ редакторството на г. Борисъ Черневъ. Всичко за вестника да се изпраща на адресъ: „Литературни новини“ ул. „Оборище“ 6—Варна.

Печатница А. Пандѣлиски
— ВАРНА —
ул. „Панагюрище“ 4 — Тел. 23-15

Снимки изъ с. Вѣтрино

Речъта на пѣка на Варн. гарнизонъ г. полковникъ Ковачевъ предъ откриването на паметника за падналитѣ герои Вѣтринци

Моментъ отъ посрещането на Н. В. Преосвященство Митрополитъ Иосифъ въ с. Вѣтрино

ХРОНИКА

НАСТОЯЩИЯ брой на вестника ни е посветенъ на нашето село.

Н. В. ЦАРЯ е благоволилъ да изпрати по случай тържествата въ с. Вѣтрино следната телеграма на кмета на сщцото село.

Христовъ

Кмета на село Вѣтрино Вамъ и на жителитѣ на Вѣтрино, благодаря и Ви честитя новитѣ благородни придобивки.

Преклонямъ се предъ паметъта на падналитѣ за родината Ваши герои и Ви желая пълно преуспѣване.

ВАРНЕНСКИЯ Народенъ театръ съ директоръ-режисьоръ Петъръ Димитровъ, продължава да изнася съ грамаденъ успѣхъ пиеситѣ: „Балкански аристократи“—комедия отъ Л. Бобева и „Стария Хайделбергъ“ пиеса изъ студентския животъ отъ Фюрстеръ. Участващитѣ допълватъ сполучливо съролитѣ си ансамбъла на пиеситѣ.

ХУДОЖНИКА на Варненския театръ г. Власи Лингорски, изработва художествени театрални декорации за всички селски театрални сцени.

ЖЕЛАЕТЕ ЛИ елегантни и добре ошити КОСТЮМИ, БАЛТОНИ и ПАРДЕСЮТА
ТО ПОСЕТЕТЕ

НОВОТО МЪЖКО ПРОЯЧЕСКО АТЕЛИЕ
на ул. „Ципка“ 5 (срещу кино „Ранковъ“)

ГРАЖДАНИ И СЕЛЯНИ!

Посетете единственитѣ модерни ДАРАЦИ въ Варна за памукъ, конопъ и парцали на **МАРИНЪ АТ. РАДЕВЪ**
ул. „Ан. Кънчевъ“ 12
новото е достатъчно да Ви увери!

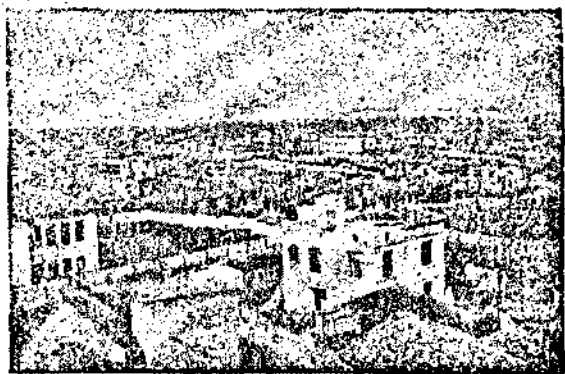
Монтирно-Водопроводно и окисненово бюро

ДУНАВЪ

Марко В. Лечевъ ул. „Драгоманъ“ 14—Варна
(до парната хлѣбопекарница „Възраждане“)

МОНТИРА: Градски, селски, училищни, военни и домашни БАНСКИ ИНСТАЛАЦИИ.
Заварка на всички видове метали
Работа съвестна и акуратна

Общъ изгледъ на с. Вѣтрино, Провадийска околия

мѣниха коренно нѣщата: селото постепенно стана и продължава да става предметъ на голѣми грижи.

Днесъ се правятъ енергични усилия не само за подобренieto на земеделското стопанство, качественоста на земеделскитѣ продукти, не само се търсятъ добри павари на земеделскитѣ произведения, но се полагатъ и редица системни грижи за културното повдигане на нашето село и за облекчаване тежкитѣ старини на селскитѣ стопани.

Не ще бжде пресилено ако се каже, че това което се направи презъ последнитѣ нѣколко години за родното ни село, надминава всичко онова, което е направено за него отъ Освобождението ни насамъ.

Грижитѣ за стопанското повдигане и културнитѣ напредѣкъ на българското село съ всѣки новъ день се засилватъ.

стопанинъ.

Нашитѣ селенинъ, макаръ и поставенъ да работи при трудни условия, той е проникнатъ отъ днешнитѣ национално съзнание, че днешнитѣ изключителни моменти налагатъ изключителни жертви и една голѣма преданостъ и любовъ къмъ родната ни земя.

Българскиятъ селенинъ е билъ, а сега повече отъ всѣкога си остава на фронта на държавата, готовъ винаги да брани нейната свобода и независимостъ съ цената на живота си.

Когато говоримъ за българското село, за голѣмия стопански и културенъ напредѣкъ, което то отбелязва презъ последнитѣ години, не можемъ да не отбележимъ и заслугитѣ на ония скромни обществени и държавни служители които иматъ голѣмъ дѣлъ за това.

До като въ миналото партийнитѣ кметове и секретарь-бирници гледаха на българското село само